

405.

Z Líšně.

Aj te vtá-čko po-pe-lá-čko proč smutně lí-táš,
ha-le že nám no-vi-ne čko žá-dnó ne-dá-váš;

no-vi-ne - čko ta - ku - vó, smotnó tro - chli - vó:

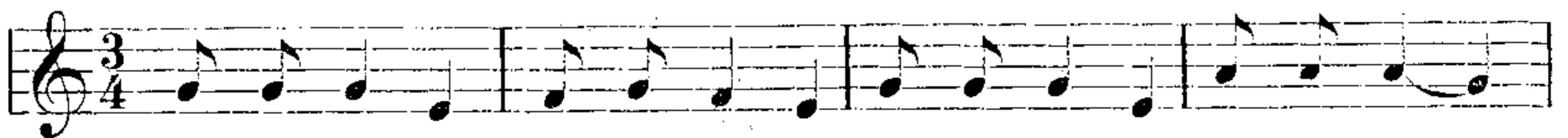
ach že nám jož to ne - vě - sto za - če - pit ma - jó.

Aj te vtáčko popeláčko,
proč smutně litáš,
hale že nám novinečko
žádnó nedáváš?
Novinečko takuvó, smotnó, trochlivo,
ach že nám jož to nevěsto
začepit majó.

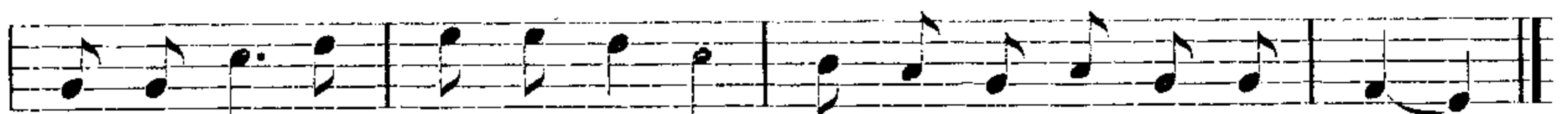
Vona sedí za stolečkem
jako růžička,
nedá sobě s hlavy sdělat
svýho věnečka.
Její věnec zelené, rozmarýnové,
te pantličky kulované
só jož vebledlé.

406.

Z Lanžota.

Můj ko-ní-ček ry-zo-vra-ný je na most vy-ve-de-ný,

můj vě-ne-ček z roz-ma-ry-nu je na něm vy-ve-že-ný.